

Onderweg
naar huis

Julia Burgers-Drost

ONDERWEG NAAR HUIS

Julia Burgers-Drost

Onderweg naar huis

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 631 9

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2011 Zomer & Keuning familieromans, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

1

‘EINDELIJK EEN BAAN, EEN BÁÁN! MAMA, WAAROM BEN JE NU NIET BLIJ voor me?’

Susan Schutte danst door de woonkamer van haar ouderlijk huis, de brief met de bevestiging in haar hand.

‘Je had een baan, lieverd. Klassenassistente is óók een leuke job. Bovendien kun je voordelig thuis wonen, vlak dat niet uit. Straks betaal je een kapitaal voor een kleine kamer, dan moet je voor je eigen eten zorgen en de was, de wás! Nu mik je alles wat gewassen moet worden zonder problemen in de wasmand en vind je het gevouwen en gestreken terug in je kamer.’

Susan is stil blijven staan, de brief nog steeds in haar opgeheven hand. Ze beseft dat haar moeder moeite heeft de dochter te laten gaan. Heel even is ze met mam begaan en ziet ze haar zoals een buitenstaander dat zou doen.

Met gedempte stem zegt ze: ‘Mama, ik ben vierentwintig. En al langer dan een jaar werk ik beneden mijn niveau. Nu krijg ik de kans, mam. De kans om te laten zien wat ik kan. Ik heb het vak in de vingers, dat roep je zelf toch ook altijd? Toe, vertrouw me een beetje meer. Of ben je bang dat ik, eenmaal van huis, jullie de rug toedraai? Nou, daar hoeven pa en jij nooit bang voor te zijn, lieve mam.’

Ze loopt op haar moeder toe en omarmt haar.

‘Nou ja...’ snuft haar moeder. ‘Ik ben egoïstisch. Maar dat komt omdat ik zo gek met je ben. Vanaf je geboorte...’

Susan geeft haar moeder een klapzoen. ‘Laat ik dat nou eerder hebben gehoord... twee jochies en toen een dochter. Je droomde de eerste nacht al van lakschoentjes en jurkjes met kant. Mam, als de relatie met je kind goed is, kan het kind naar het uiteinde van de wereld gaan, en gaat de moeder in het hart mee. Zo, dat is het. En nu ga ik bellen... iedereen moet het weten!’

Ze rent naar boven en op haar kamer stort ze zich op het bed. Een

ander leven, een nieuw leven. Andere mensen, nieuwe indrukken en nog veel meer. Mama? Die zal wennen en ze weet zeker dat haar moeder binnenkort beretrots op haar is. Susan, de schooljuf, ergens in het noorden van het land. Ze grijpt naar de telefoon en toetst het eerste nummer in dat in haar opkomt.

In het weekend komen de broers thuis. Ron, de oudste, studeert psychologie en laat regelmatig zijn familie 'meegenieten' van zijn kennis. Hij weet de reactie van zijn moeder op Susans nieuwe baan haarfijn te beschrijven. Ook wat mam eraan kan doen om de jongste los te laten. Uiteindelijk komt hij met damesbladpsychologie: het legenestsyndroom.

Lars, de muzikaalste van de familie, komt zelden thuis in het weekend. Hij speelt in een band en worstelt om hogerop te komen, wat niet echt wil lukken. Ook schrijft hij teksten voor artiesten die nog moeten beginnen of met een moeizame start bezig zijn, dus weinig kunnen betalen. Zijn zus helpt hem plagend aan ideeën: Ik houd van jou, 'k sta in de kou, te wachten voor je raam. Wij saam, sá-ha-haam! Steevast levert het haar een achtervolging op, want Lars neemt zijn vak ernstig op. Zijn ouders vinden het milieu waarin hij verkeert, niets voor hem. Vaak vrezen ze het ergste: afzakken, dat is een reële mogelijkheid. Hij is wel zo wijs niet te grijpen naar geestverruimende middelen.

Ze bidden voor hem en wensen de tijd terug toen hij op een jongenskoortje zat en met heldere stem gospels zong.

Susans vrolijkheid zorgt voor een prettig weekend. De broers beloven te helpen als het op verhuizen aankomt. 'Als je maar niet met een stijve noordeling aan komt zetten, Suusje.'

Susan zegt nog niet toe te zijn aan een vaste relatie. Eerst wil ze de wereld laten zien waartoe ze allemaal in staat is!

Dan is het zover: Susan gaat op weg. Ter oriëntatie, zo noemt ze het. Op zoek naar een kamer, de school bekijken en zien wat er in een

klein dorp, dat in de rook van een stad is gesitueerd, zoal te doen is. Ze mag haar moeders kleine wagen gebruiken en na veel waarschuwingen – het ene oor in en het andere uit – koerst ze naar het noorden des lands. De afstand valt haar mee, wat zeuren de mensen toch over ‘uithoeken’? Op de borden ziet ze dat Amsterdam nog geen honderd kilometer gaans is, vanuit het noorden. Dankzij haar moeders tomtom vindt ze de weg zonder enige inspanning. Ze is zo opgewonden dat ze tegen de juffrouw die haar de weg wijst, terugpraat. ‘Miep, wat vertel je me nou? Moet ik echt van rijbaan veranderen? Top, je hebt nog gelijk ook.’

Het dorp.

Een elegante omgeving met veel groen. Een straat met veel oude huizen, goed onderhouden. Net als de tuinen. En bomen. Wie zei ook weer dat er bijna geen boom in het noorden is te vinden? De tuin van de pastorie is een en al boom, in het midden een dikke beuk. Misschien wel meer dan honderd jaar oud. Susan legt Miep het zwijgen op en rijdt kriskras door het plaatsje. Sloten, ze ziet véél water, dat de schoonheid van gebogen wilgen weerspiegelt. Bruggetjes over het water die naar de huizen leiden.

Als ze bijna door het dorp heen is, ontdekt ze een ‘buiten’, wat zelfs voor iemand van koninklijken bloede een goed onderkomen zou zijn.

Ze keert de auto en gaat op zoek naar de nieuwbouw waar de school te vinden moet zijn.

Net als ze denkt de hulp van Miep weer te moeten inroepen, ontdekt ze het schoolgebouw. Niet oud, maar zeker niet nieuw. Een groot plein met speeltoestellen en een paar bomen. Rondom een hek waar een heg tegenaan is geplant. De ramen zijn, zoals overal op alle scholen, versierd. Herfstbladen van papier zijn tegen het glas geplakt. Ze vormen een slinger met aaneengeregen echte bladeren.

Ze parkeert de auto naast een paar andere op een kleine, daarvoor bestemde plek op de hoek van de straat.

Motor af, lichten uit. Stilte.

Even diep ademhalen. En dan... o nee, eerst mam bellen dat ze veilig is aangekomen.

‘Alles goed, lieve mam. Ik sta voor het gebouw dat ik dadelijk bestorm. De rit? Prima! Dankzij Miep. Wie Miep is? Juist, de navigatietante. Oh help, het is speelkwartier. De horde stormt naar buiten. Je hoort van me, mam!’

Een blik in het achteruitkijkspiegeltje. Een hand in plaats van een kam die door het schouderlange, lichtbruine haar gaat. Ogen, die dezelfde kleur als het haar hebben, alsof ze het zo heeft uitgezocht. Nee, een schoonheid vindt ze zichzelf niet. Maar ze kan ermee door. ’s Zomers een velletje met sproetjes, echt bruin worden zit er niet in. Als ze vroeger thuis over haar uiterlijk klaagde, zei haar moeder vaak: ‘Als je lacht ben je het geweldigste meisje van het land.’

Nou ja, moeders!

Ze heeft zich met zorg gekleed, al zou je dat volgens haar vader niet zeggen.

Eigentijds, pa, zo is het.

Met haar handtas onder een arm geklemd loopt ze naar het hek dat maar moeizaam open is te krijgen. Een paar jongens komen haar te hulp. Is ze de schoolarts? Niet. De fotograaf dan? Ook al niet. Ze heeft geen kind bij zich, dus is ze ook al geen moeder. Ondertussen heeft Susan de brede voordeur bereikt die wijd open staat.

Een blondine van ongeveer haar leeftijd stapt net naar buiten. Donkere maillot, minirokje en een vrolijke bloes erboven, over de schouders hangt nonchalant een vest.

‘Ha! Jij bent natuurlijk Susan. Dat kan niet anders. Welkom!’

Susan wordt nog net niet omhelsd, maar veel schelen doet het niet. ‘Ik zal je naar de baas brengen. Hij is vandaag in een opperbste stemming! Eindelijk een juf... We hebben zitten tobben met invalsters. Getrouwde vrouwen uit de regio en telkens een andere die weer over alles ingelicht moest worden.’

Susan voelt dat ze straalt. Ze is welkom.

De directeur, Pelle Haagen, heeft ze al tijdens haar proefles ontmoet.

Hij stelt haar aan de collega van groep vijf en zes voor en neemt haar daarna mee naar het 'kamertje'.

'Zo zien we elkaar dus terug. Susan Schutte, welkom.' Ze wisselen wat wetenswaardigheden uit, tot een oudere vrouw, een invalster, koffie komt brengen.

Tussen twee happen van een speculaasje door zegt Susan: 'Het is dus een tijdelijke baan. Waar komt dat tijdelijke vandaan?'

Pelle komt met cijfers over het wisselende leerlingenaantal. 'Dat loopt terug. Zeker hier in het noorden. Jonge mensen willen vaak weg. Vroeger had je hier praktisch alleen boerenkinderen. Maar ook de agrariërs hebben het zwaar te verduren. We hopen je baan tegen de zomer te kunnen prolongeren.'

Als het speekwartier voorbij is, stelt Pelle voor dat Susan rondkijkt. 'Je stapt zonder meer een lokaal binnen, het staat je vrij. Je moet maar snel wennen, ze zullen je helpen waar nodig.'

Het wordt een ochtend boordevol indrukken. De jongens die geholpen hebben het hek te openen, roepen voldaan dat ze al dachten met een nieuwe juf van doen te hebben.

De groep die Susan begin volgende maand de hare mag noemen, is niet groot. Nog geen twintig kleuters. De invallende juf vertelt dat ze zelf begonnen is met klassen van midden dertig kinderen. 'En de generatie vóór me roept dat ze toen midden veertig kleuters in een groep hadden. Ze werkten in die tijd ook nog klassikaal.'

Als er iets aan veranderingen onderhevig is, mag je onderwijs roepen, weet Susan uit vele verhalen.

Om kwart voor twaalf gaat de school uit. Het gaat er net zo toe als op alle andere scholen van Nederland. Onrustige kinderen die zich, soms met de fiets nog aan de hand, laten gaan zodra ze op straat staan.

Susan loopt mee met haar aanstaande groepje. Ze ziet de nieuwsgierige blikken van wachtende ouders. Ze doet haar best vriendelijk te kijken, om een positieve eerste indruk te maken.

Tussen de middag gaan de mannelijke collega's naar huis, ze wonen

in het dorp. Ineke Slot, de juf van groep drie en vier, zegt buiten de plaats te wonen.

‘Ik kan tussen de middag veel doen, correctie, voorbereiden. Ik woon tijdelijk in een stacaravan. Je moet gauw eens bij me op bezoek komen! Heb je al adressen van kamers waar je terecht kunt? Ik dacht dat iemand van het bestuur zich daarom zou bekommeren.’

Ze troont Susan mee naar het kamertje, zet verse koffie en deelt haar lunch met de nieuwkomer.

Nee, adressen heeft Susan nog niet. ‘Is het moeilijk hier wat te vinden? Misschien doe ik er goed aan wat in de stad te zoeken.’

Ineke Slot zegt veel mensen, zo niet alle, uit het dorp te kennen. ‘Je hebt nog een paar weken, toch? Pelle zal wel weten of er adressen klaarliggen.’

Ze laat Susan haar werkboek zien. Ze schrijft erin welke lessen er gedaan zijn, maar ook de activiteiten. Liedjes met tekst en noten, de titels van verhalen enzovoorts.

‘Daar heb je volgend jaar weer plezier van. We houden ook de prestaties van de kinderen bij, in een andere klapper. Gemakkelijk als er problemen zijn of als de schoolarts wat wil weten.’

Dankzij de stages heeft Susan al heel wat kennis opgedaan. ‘Zijn er geen overblijvers?’

Zeker wel, heeft ze niet gemerkt dat er een moeder binnenkwam die een aantal kinderen mee naar de gymzaal heeft genomen? ‘Vroeger hadden we om beurten oppasdienst, nu hebben ouders dat overgenomen.’

Om één uur is Pelle terug en zodra hij Susan ziet, overhandigt hij haar een vel papier met adressen.

‘Ineke moet je maar wegwijs maken en zeggen op welk adres je het beste als eerste af kunt gaan.’

Susan zegt de middag aan het zoeken van huisvesting te willen besteden. Ze neemt afscheid van het personeel nadat Ineke de adressen op het lijstje heeft genummerd naar haar inzichten. ‘De onderste, dat

kon weleens de beste zijn, begin daar maar mee.’ Waarop Susan zegt: ‘Lang leve Miep!’

Ineke begrijpt direct wie ze met Miep bedoelt. ‘Ik ben ook zo’n namengever. Mijn wagentje heet Willem, ik weet niet meer waarom. Zelfs de koekenpan roep ik vaak bij naam en toenaam.’

Tevreden rijdt Susan de straat uit. Dominee van Praamstraat.

Op naar het laatste adres!

Het valt tegen. Susan verliest de moed. Stel dat ze helemaal niets vindt! Misschien weet Ineke Slot raad.

Het is bijna vier uur en ze treft haar aanstaande collega op het schoolplein, net voor deze naar huis wil fietsen.

‘En? Wat gevonden?’

Susan schudt haar hoofd. ‘Het ene adres was drie keer niks, en waar ik wel wilde wonen, daar hadden ze de kamers net verhuurd aan een neef. Nou ja. Als jij je oren open wilt houden... Ik geef je mijn telefoonnummer. Wacht, dan zet ik het e-mailadres er ook bij.’

Ze wisselen de gegevens uit. Als Susan aanstalten maakt om te vertrekken, houdt Ineke haar tegen. ‘Luister, ik weet misschien iets voor je. Het zit zo. Mijn broer heeft de boerderij van een oom geërfd. Hij was er eerst niet zo blij mee, weet je. Hij heeft gestudeerd aan de landbouwhogeschool, dus je mag van hem verwachten dat hij er wel raad mee wist. Maar nee, aarzelen en nog eens aarzelen. En waarom? Hij heeft genoeg boerenbloed, daar ligt het niet aan. Nee, hij is gestuit op het biologisch boeren. Je kent het wel, denk ik?’

Susan knikt. ‘Wie niet.’

‘Nou, de boel was vervallen. Het woonhuis, de stallen, alles. En opeens kreeg hij het ene geweldige idee na het andere. Ik vertel het je nog weleens. Ik zat in het dorp op kamers, maar ben bij hem gaan wonen. Niet in huis, maar in een stacaravan. Geweldig plekje! En nu komt het: als het woongedeelte klaar is, trek ik bij Arjen in. Hij is alleen, geen vrouw in zijn omgeving te bekennen. Daar komt bij dat Arjen en ik het altijd goed hebben kunnen vinden. Dus... je snapt het

al: de stacaravan komt vrij. En ik stel voor dat jij hem mag huren, mits Arjen hem niet al aan de een of ander heeft beloofd. Ik denk het niet... maar je hoort van me. Lijkt het je wat?’

Susan knikt heftig. ‘Lijkt me super! Een eigen stek. Dan zul je ze thuis horen! Bel of mail je vanavond nog?’

‘Als Arjen terug is uit Dronten. Daar doet hij een opleiding die van hem een bioboer maakt.’

Ze nemen afscheid en het humeur van Susan is gestegen tot ongeken-
kende hoogte.

Ze komt gelijk met haar vader thuis. ‘En, hoe was je dag, prinses?’

Ze zoent haar vader op een wang. ‘En, hoe was het op kantoor, koning Derk?’

Een oud grapje dat het nog steeds tussen vader en dochter doet. Gearmd lopen ze het tuinpad op dat naar de voordeur voert.

De deur vliegt open, nog voor Derk zijn huissleutel heeft kunnen gebruiken.

Zijn vrouw heeft geen oog voor hem. Ze omhelst Susan en roept: ‘Vertel op... ik brand van nieuwsgierigheid!’

Derk Schutte zet zijn koffertje onder de kapstok en doet zijn beklag. Susan geeft hem een stomp en trekt haar vader mee naar de keuken waar heerlijke geuren vandaan komen.

Marjan Schutte schenkt voor haar man een glas sherry in, vaste prik, iedere avond. Dan vertelt Susan zoals alleen zij dat kan. Uitvoerig, gekleurd en toch niet langdradig.

‘En nu de klapper: als er niets tussen komt ga ik wonen in een staca-
ravan. Hoe vinden jullie dat dan? En echt, alles is me meegevallen. Kleine klassen, aardige collega’s. Het enige minpunt is dat het mis-
schien, ik zeg misschien, een tijdelijke baan is en dat hangt af van het
aantal nieuwe kinderen dat na de grote vakantie ingeschreven wordt. Nou? Tot dán heb ik een prima baan waar ik ervaring kan opdoen.’
De ouders zijn blij met de blijen.

Ineke Slot houdt woord: ze belt al voor zes uur. De familie zit net aan tafel.

‘Geweldig! Geef je broer een knuffel van me... o, houdt hij daar niet van? Nou ja, een stevige hand dan maar. En over de huur worden we het wel eens, toch? Haha, desnoods help ik in plaats van betaling op de boerderij.’

Ze spreken af dat Susan zaterdag over een week een kijkje komt nemen.

‘Ik verheug me erop!’

Het eten is inmiddels koud geworden, maar daar geeft Susan niet om. Ze rebbelt tussen de happen door.

Later op de avond – Susan is vroeg in bed gekropen – kijken de ouders elkaar aan.

‘Het zal erg stil zijn zonder onze prinses.’ Dat is de vader.

‘Gelukkig hebben wij elkaar nog,’ troost zijn vrouw Marjan.

Ze zijn het eens: als de kinderen maar gelukkig zijn. Hun opvoedkundige taak zit er al lang op, maar het is afwachten welke lijn de drie ‘kinderen’ zelf zullen kiezen. Ze staan nu aan de zijlijn van hun levens en dat is niet altijd gemakkelijk.

‘Als ze ons nodig hebben, zijn we er, Derk.’

Derk knikt en doet de lampen uit. ‘Zo is het, meisje. Zo is het en niet anders. Nu moeten we loslaten.’

Ze zijn het alweer eens: loslaten is een werkwoord.

Ja, het zal stil worden in huis, ze zullen weer samen zijn, net als aan het begin van hun huwelijk. En ach, dat heeft ook zijn bekoring.

Onderweg naar huis

Julia Burgers-Drost

Susan, de jongste telg uit het gezin Schutte, woont als enige nog thuis. Daar komt verandering in als ze een nieuwe baan krijgt aan de andere kant van het land. Haar moeder worstelt met het lege nest, terwijl Susan blij is dat ze kan uitvliegen. Susan gaat wonen in een caravan op het erf van haar collega Ineke en diens broer Arjen. Zij willen op hun boerderij een kinderopvang beginnen en Susan raakt al snel betrokken bij hun plannen. Ondertussen wordt ze helemaal opgenomen in het dorpsleven, mede dankzij haar werk op de dorpschool. Alleen met de liefde wil het niet erg lukken. Maar als de mysterieuze Jildou op het toneel verschijnt en Susan een grote schok te verwerken krijgt, wordt het haar te veel. Ze vlucht terug naar haar ouders. Maar wat is nu eigenlijk écht haar thuis?

Julia Burgers-Drost heeft met haar grote inlevingsvermogen bewezen keer op keer prachtige romans te schrijven. Recent verschenen onder meer *Jij bent mijn doel*, *De weg terug* en *De schaduwen voorbij*.

ISBN 978 90 5977 631 9 NUR 344

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl